

UN PROFESOR DESĂVÂRȘIT

Este binecunoscut faptul că, până în prezent, nu a fost conturat profilul unui profesor perfect, a cărui paletă psihologică să poată cuprinde toate calitățile care l-ar putea consacra, în mod cert, în fața oricărui elev. De asemenea, a realiza profilul unui dascal, exact în modul în care el apare în viziunea unui copil, este, din nou, o mare provocare.

Aceasta este și impresia pe care, în mod inevitabil, am posedat-o, la rându-mi, atunci când am pășit, pentru prima oară, în liceu. Nu păream a fi îngrijorată decât de o singură materie, pe care nu avusesem plăcerea de a o studia și înainte, de care mă temeam că va activa împotriva mea, la care, cel mai probabil, debitam eu, aveam să vin cuprinsă de o eventuală spaimă, pe care numai un profesor sever mi-ar fi putut-o inspira. Este vorba despre Tehnologia Informației și a Comunicațiilor, mai pe scurt, TIC. Această materie, atât prin conținut, cât și prin modul de prezentare, m-a fascinat, în pofida faptului că se opune specificului profilului pe care îl urmez în prezent.

Trecând în cealaltă emisferă, am deosebita onoare de a o caracteriza pe cea care mi-a deschis ochii asupra lumii, care mi-a demonstrat, în nenumarate rânduri, cât de ușor mă pot descurca într-o lume a calculatoarelor, a bazelor de date, a stick-urilor, a programelor. Este vorba despre distinsa *Doamnă Profesor Laura-Elena Homeghi*. Cum apare Dânsa în viziunea mea? Ca să fiu mai bine înțeleasă, am să încerc să ofer explicația potrivită exemplificând; nici măcar acum, după aproape doi ani, în care ne-am întâlnit săptămânal, nu pot găsi modalitatea perfectă pentru a-i mulțumi îndeajuns pentru ceea ce a făcut, face și, cu siguranță, va mai face, atât pentru mine, cât și pentru restul elevilor, pentru ceea ce este, pentru inconfundabilul mod în care își practică profesia, de acolo, de la catedră, din spatele unui ecran pe cât de mic, pe atât de misterios. Îmi este cu neputință să cred că acel „ceva”, care a fermecat generații peste generații și care continuă să o consacreze, nu este păstrat de către noi „meșterii”, „frumoșii”, „copilașii”, după cum avem, zic eu, plăcerea de a fi numiți. Trecând de toate acestea, zâmbetul ce răsare pe chipul Dânsei este de nelipsit, vocea care ne pofteste în laborator este ușor de recunoscut, chiar și dintr-o mie, siguranța, claritatea și, mai ales, nostalgia ce se strecoară printre indicațiile pe care ni le oferă, mă face, de fiecare dată, să o respect din ce în ce mai mult, să îmi doresc, fără doar și poate, să o văd mai des și, nu în ultimul rând, ca măcar o parte din toate cele mai sus amintite, deși, lista nu se oprește aici, să fie transmisă și celorlalți profesori.

O singură oră în ceea ce, sunt sigură, reprezintă o a doua casă pentru dascălul nostru, are capacitatea de a ridica moralul și de a spori încrederea chiar și a celor

mai „detașați” elevi. Nu poți să nu rămâi surprins atunci când valul de informație se năpustește asupra înțelegerii, nici măcar o frântură dintr-un zâmbet nu poate să nu fie smulsă, nimic nu poate să nu decurgă în cele mai bune condiții. Ambianța creată este întreținută, în mod repetat, de momente umoristice, de complimente la adresa noastră, de informații utile în orice situație de viață, care nu are, neapărat, filiații cu materia de referință.

În încheiere, aș vrea ca, încă o dată, să îmi prezint Doamnei Profesor laudele mele, să îmi exprim respectul neconținut, ce se dezvoltă, pe zi ce trece, față de Dânsa și față de tot ceea ce a realizat și să rămân cu speranța că, peste ani și ani, când ne vom revedea, să o găsesc la fel de optimistă, cu același zâmbet pe buze, la fel de împăciuitoare.